

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 322/2022-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Dudíša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného spoločnosťou A3 advokátska kancelária, s. r. o., Partizánska 25, Trenčín, IČO 36 735 311, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Vladimír Misároš, proti postupu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 112/2016 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 112/2016 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 112/2016 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie v sume **2 000 eur**, ktoré **j e** mu Okresný súd Nové Mesto nad Váhom **p o v i n n ý** vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **493,10 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a jeho argumentácia

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 4. mája 2022, prijatou na ďalšie konanie uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 322/2022 zo 14. júna 2022 domáha vyslovenia

porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto nálezu. Sťažovateľ navrhuje prikázať Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) konať bez zbytočných prietáhov v napadnutom konaní, priznať mu finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. V napadnutom konaní sa sťažovateľ žalobou podanou okresnému súdu 7. apríla 2016 domáha proti Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“), náhrady škody vo výške 944,11 eur. Žalovaná sa na výzvu okresného súdu k žalobe vyjadrila v januári 2017. Sťažovateľ podal k vyjadreniu repliku v marci 2017 a následne neeviduje žiadnu aktivitu súdu vo vzťahu k stranám sporu. Minimálne voči sťažovateľovi okresný súd nijako nekonal už 5 rokov, čo je preňho nepochopiteľné. Ide o skutkovo a právne nenáročný spor, stačilo len právne posúdenie ustálenej právnej otázky. Súdny spor však nebol ani len otvorený, a nieto prejednaný, preto z viny súdu vznikli prietahy. Okresný súd nezriadil ani dodatočne k sporu tzv. elektronický súdny spis, aby sťažovateľ mohol mať prehľad o obsahu spisu. Sťažovateľ súčasne vyjadruje podozrenie o akomsi nepriamom časovom nadržíavaní štátu ako strane sporu.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

II.1. Vyjadrenie okresného súdu:

3. Okresný súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti uviedol, že súdny poplatok za žalobu vyrubil 11. mája 2016, zaplatený bol 27. mája 2016, 22. novembra 2016 bol daný pokyn na doručovanie žaloby a nasledovali „tzv. *duplika replika*“. Vyjadrenie žalovanej bolo doručené 5. januára 2017 spolu s návrhom na zastavenie konania. Vyjadrenie sťažovateľa k nim bolo doručené 28. marca 2017. Následné oznámenie žalovanej bolo doručené 10. apríla 2018. Zákonná sudkyňa dala 16. júla 2018 pokyn vyššiemu súdnemu úradníkovi na vypracovanie právneho rozboru, ktorý bol predložený 21. januára 2019. Okresný súd uvádza obdobia práceneschopnosti zákonnej sudkyne v apríli 2019 a v júli 2019 až máji 2020, pridelenie spisu na prejednanie inej sudkyne v septembri 2019 a jeho opätovné pridelenie zákonnej sudkyne v júni 2020. Spis bol znovu predložený vyššiemu súdnemu úradníkovi 22. februára 2021 na vypracovanie podrobnejšieho rozboru, ktorý bol predložený 25. apríla 2022. Termín pojednávania bol 3. mája 2022 nariadený na 27. jún 2022 a po vykonanom dokazovaní bol vyhlásený rozsudok. Zákonná sudkyňa vybavuje pridelené spisy v poradí, ako sú jej predkladané, so zreteľom na reštančné veci. Sťažovateľ nežiadal súd o určenie termínu pojednávania a predsedovi súdu neadresoval sťažnosť na prietahy. Okresný súd považoval za potrebné artikulovať zloženie agendy zákonnej sudkyne, ako aj nadmernú zaťaženosť sudcov a súdnych úradníkov, z ktorej vyplývajú prietahy nielen v tejto veci. Spomenul aj protipandemické opatrenia ako objektívny dôvod spôsobujúci všeobecne prietahy v konaniach. Predmetné konanie nespĺňalo podmienky, za ktorých mohol súd pojednávať podľa prijatých opatrení, a v okrese bola od začiatku zlá pandemická situácia. Po uvoľnení opatrení okresný súd vo veci koná plynule. V prípade vyslovenia porušenia označeného základného práva sťažovateľa okresný súd žiadal o zohľadnenie už uvedených skutočností a poukázal na neprimeranosť požadovanej výšky zadosťučinenia vo vzťahu k uplatnenému nároku. Súhlasil s upustením od ústneho pojednávania.

II.2. Replika sťažovateľa:

4. Okresný súd sa príliš obsírne vyjadruje k okolnostiam, pre ktoré nemohol rozhodnúť spor bez zbytočných prietáhov, hoci tieto nemajú pre vec podstatný význam a v súhrne nastali až po tom, ako mal byť spor rozhodnutý minimálne na jednej inštancii. Hraničným dátumom v spore bol 28. marec 2017, keď po obstaraní potrebných vyjadrení strán súdu nič nebránilo postupovať v spore štandardným spôsobom. Pre súdny spor nemali byť prekážkou ani zdravotné problémy zákonnej sudkyne. Nešlo o náročnú právnu vec, skôr o spor rutinej povahy, preto je podivné, že sudkyňa dávala pokyn vyššiemu súdnemu úradníkovi na skúmanie namietanej právomoci. Súd pozná právo a čiastkové interné postupy trvajúce neodôvodnene dlho nemôžu ísť na vrub stranám sporu a jeho dĺžke. K primeranosti zadostučinenia sa podriadi autorite ústavného súdu.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

5. Sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zbytočnými prietahmi v ním iniciovanom civilnom spore, ktorý nie je skončený vo veci samej.

III.1. K porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

6. V posudzovanom prípade možno primeranosť dĺžky konania v súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu posudzovať od doručenia žaloby 7. apríla 2016.

7. Súdne konanie je potrebné viesť rýchlo, účelne a bez prietáhov. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v každom súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie (I. ÚS 96/2019). Nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07). Okresný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu, aby smeroval k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádzal v predmetnej veci počas konania.

8. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd zohľadňuje v rámci okolností konkrétneho prípadu tri základné kritériá, ktorými sú (1) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu. V rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

9. Vo vzťahu k prvému kritériu ústavný súd zistil, že predmetom sporu je nárok na zaplatenie peňažnej sumy ako náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (uznesením o vznesení obvinenia) podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov, a teda sa nevymyká bežnej rozhodovacej činnosti. Aj keď zákonná sudkyňa okresného súdu dala v priebehu konania opakovane pokyn na vypracovanie právneho rozboru veci, nejde o takú skutočnosť, ktorá by bez ďalšieho spôsobovala

osobitnú zložitost' veci a ktorá by ovplyvňovala dĺžku napadnutého konania. Okresný súd napokon ani výslovne neuviedol takúto obranu svojho postupu.

10. Výsledok sporu má pre sťažovateľa nepochybne subjektívny význam, sám uvádza, že realizoval svoje ústavné právo podľa čl. 46 ods. 3 ústavy. Z hľadiska judikatúry ústavného súdu, resp. Európskeho súdu pre ľudské práva nejde o spor, pri ktorom je zvýšená požiadavka na rýchlosť konania.

11. Pokiaľ ide o kritérium správania sťažovateľa, ústavný súd podľa obsahu súdneho spisu konštatuje, že dodržiaval procesné lehoty, reagoval na výzvy súdu, nenechával uplynúť celé lehoty poskytnuté mu súdom. K jeho správaniu je potrebné uviesť, že súdny poplatok splatný podaním návrhu zaplatil až na výzvu, ktorú mu súd adresoval v primeranom čase po podaní žaloby, preto obdobie do jeho zaplataenia nemohlo byť považované za nečinnosť. Sťažovateľovi možno čiastočne vytknúť, ako okresný súd uviedol, že sa aktívnejšie nezaujímal o postup v napadnutom konaní a nepodal sťažnosť na prietahy predsedovi súdu. Táto výhrada však nemôže slúžiť ako dôvod na ospravedlnenie nečinnosti okresného súdu.

12. V súvislosti s hodnotením samotného postupu všeobecného súdu ako tretieho kritéria ústavný súd poukazuje na obsah súdneho spisu, ktorý potvrdzuje priebeh konania opísaný sťažovateľom a okresným súdom. Účastníci sa na popise napadnutého konania zhodli. Ústavný súd preto vychádzal z priebehu konania ako z nespornej skutočnosti bez potreby detailnejšieho reprodukovania úkonov.

13. Na úvod ústavný súd konštatuje, že od podania žaloby do podania ústavnej sťažnosti uplynulo 6 rokov a 28 dní. Dovtedy okresný súd neuskutočnil žiadne pojednávanie, na ktorom by bola prednesená žaloba a vykonávané dôkazy. Pritom už v júli 2017 mal ukončenú prípravu pojednávania výmenou procesných podaní medzi stranami.

14. V napadnutom konaní došlo k vzniku prvého obdobia bez vykonania akéhokoľvek úkonu súdu v trvaní 5 mesiacov po zaplatení súdneho poplatku za žalobu v máji 2016 do výzvy žalovanej na vyjadrenie k žalobe v novembri 2016. Druhé takéto obdobie v trvaní 12 mesiacov sa vyskytlo po doručení vyjadrenia žalovanej (dupliky) súdu v júli 2017 do 16. júla 2018, keď dala sudkyňa pokyn na vypracovanie právneho rozboru. Následne obsah spisu nesvedčí o žiadnom úkone súdu až do mája 2022. Okresný súd však vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti uviedol, že vo februári 2021 bol spis opätovne predložený vyššiemu súdnemu úradníkovi s pokynom na vypracovanie rozboru. Okresným súdom uvedené časové obdobie na vypracovanie právneho rozboru veci (júl 2018 až január 2019, február 2021 až apríl 2022) považuje ústavný súd za absolútne neprimerané, aj keby skutočne išlo o právne zložitý spor, čo však ústavný súd nezistil (pozri bod 9 nálezu), a preto na toto obdobie trvajúce viac ako 4 roky ústavný súd nahliadal v celku ako na poznačené nečinnosťou. Ústavný súd sa stotožnil s námietkou sťažovateľa, že súd pozná právo a čiastkové interné postupy trvajúce neodôvodnene dlho nemôžu ísť na vrub stranám sporu a jeho dĺžke.

15. Ústavný súd vzal pri posudzovaní postupu okresného súdu do úvahy aj všeobecne známu skutočnosť, že mimoriadne opatrenia proti šíreniu ochorenia COVID-19 ovplyvnili aj riadnu činnosť súdov od marca roku 2020. Keďže napadnuté konanie do podania ústavnej sťažnosti prebiehalo len v písomnej forme, ústavný súd nepovažuje všeobecné odôvodňovanie doterajšej dĺžky konania protipandemickými opatreniami za úplne priliehavé. V okolnostiach veci bolo zasiahnuté do vykonávania pojednávania minimálne, pretože žiadne až do mája 2022 nebolo

nariadené. Dovtedy však v postupe okresného súdu ústavný súd nezaznamenal ani snahu nariadiť pojednávanie a podľa obsahu spisu aj nariadenie pojednávania v máji 2022 nasledovalo bezprostredne po doručení žiadosti žalovanej o informáciu o stave konania. V čase ukončenia výmeny procesných podaní strán neexistovali zákonné obmedzenia na uskutočňovanie pojednávania. Počas núdzového stavu boli platné obmedzenia, podľa ktorých išlo o vec spadajúcu pod výnimku z vykonávania pojednávania (zákon č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov, ako aj prijatá vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 24/2021 Z. z. o vykonávaní pojednávania, hlavných pojednávania a verejných zasadnutí v čase mimoriadnej situácie a núdzového stavu v znení neskorších predpisov). Uvedenú skutočnosť ústavný súd reflektuje a zohľadnil ju pri priznaní finančného zadosťučinenia. Okresný súd neuviedol žiadny dôvod na svoju obranu, prečo nebolo možné rozhodnúť vo veci ešte v období predchádzajúcim vyhláseniu protipandemických opatrení, keď uplynula takmer polovica doterajšej dĺžky konania.

16. Ústavný súd nemá ambíciu prikazovať všeobecnému súdu, ako má posúdiť procesné úkony strán a aký sled vlastných procesných úkonov má zvoliť (v tomto prípade, kedy mal ukončiť výmenu podaní a nariadiť pojednávanie, pozn.). Je primárne úlohou okresného súdu zvoliť taký postup, aký považuje v konkrétnych okolnostiach prípadu za najvhodnejší, aby bol spor čo najrýchlejšie prejednaný a rozhodnutý. Úlohou ústavného súdu je vyhodnotiť postup ako celok z hľadiska označeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

17. Pokiaľ ide o obranu okresného súdu spočívajúcu v argumentácii o vnútorných organizačných pomeroch súdu či subjektívnych dôvodoch sudcu, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (I. ÚS 35/03, II. ÚS 52/99).

18. Pokiaľ ide o námietku o nezriadení elektronického súdneho spisu, okresný súd neuviedol žiadnu obranu proti tvrdeniu sťažovateľa, čo vedie ústavný súd k záveru, že ho nepoprel a je nesporné. Nejde však o námietku, ktorá by v zásade tvorila súčasť označeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ale skôr základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. základného práva na informácie podľa čl. 26 ods. 5 ústavy. V okolnostiach prípadu ani dôvodnosť námietky nedosahuje ústavnoprávnu relevanciu, pretože v zásade môže ísť o dôsledok okresným súdom tvrdenej preťažnosti súdu, ktorú ústavný súd zohľadnil z pohľadu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažovateľ neuviedol, ako sa tento nedostatok mal prejavovať na porušení označeného základného práva. Zároveň ide o nedostatok v postupe súdu, na ktorého odstránenie sa javí byť vhodnejším prostriedkom žiadosť adresovaná priamo okresnému súdu, ktorý má na starosti vedenie súdneho spisu podľa všeobecne záväzných právnych predpisov.

19. Ani sťažovateľom vyslovené podozrenie o nepriamom nadržívaní štátu ako strane sporu nie je možné vecne podriaďovať pod obsah označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, preto sa touto námietkou ústavný súd bližšie nezaoberal.

20. Podľa názoru ústavného súdu sú zistené skutočnosti postačujúce na vyvodenie konečného záveru, že celková dĺžka napadnutého konania je z ústavného hľadiska neakceptovateľná. Medzičasom došlo v napadnutom konaní k posunu vo veci samej, keďže bol v júni 2022 vyhlásený rozsudok, tento bol vyhotovený a zaslaný stranám. Napriek tomu do úvahy prichádza využitie opravného prostriedku a ďalšie súvisiace úkony súdu súvisiace s predkladaním veci odvolaciemu súdu, čím môže dôjsť k ďalšiemu oddialeniu právoplatného ukončenia sporu. Postup okresného súdu v napadnutom konaní však nesmeroval efektívne k rýchlemu odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľa. Svoju neospravedlnenou nečinnosťou okresný súd prispel podľa zistenia ústavného súdu k dĺžke napadnutého konania v takom rozsahu, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, preto ústavný súd vyslovil, že toto právo sťažovateľa porušené bolo (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.

Príkaz vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

21. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

22. Ústavný súd v nadväznosti na svoje zistenia prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku tohto nálezu). Tento príkaz by vzhľadom na namietané a zistené porušenie základného práva i na doterajšie právoplatné neskončenie konania mal byť konajúcemu súdu adresovaný. Aj po vyhlásení rozsudku bude okresný súd vykonávať ďalšie úkony, ktorými môže ovplyvniť dĺžku konania.

23. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

24. Sťažovateľ sa v ústavnej sťažnosti domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 5 000 eur, čo odôvodňuje tým, že primeranou sumou dĺžke spočívania jeho sporovej veci je suma 1 000 eur za každý začatý rok nečinnosti porušovateľa.

25. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Pri určení výšky primeraného zadosťučinenia zohľadnil ústavný súd svoju judikatúru a zásadu spravodlivosti, ako aj skutočnosť, že sťažovateľ mohol dôvodne pociťovať právnu neistotu spôsobenú neúčinným postupom okresného súdu. Do úvahy zobral tiež celkovú dĺžku konania, postoj a správanie sťažovateľa v súdnom konaní. Zohľadnené bolo aj zavinenie súdu vo vzťahu k možnostiam urýchliť svoje konanie. Ústavný súd dospel vzhľadom na uvedené k záveru, že primerané finančné zadosťučinenie v tejto veci predstavuje sumu 2 000 eur (bod 3 výroku tohto nálezu). Vo zvyšnej časti návrhu na priznanie finančného zadosťučinenia ústavný súd nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

V. Trovy konania

26. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 493,10 eur.

27. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [ďalej len „vyhláška“ (§ 11 ods. 3 vyhlášky)]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2022 je v sume 193,83 eur a hodnota režijného paušálu je v sume 11,63 eur (podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2022 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu). Právny zástupca sťažovateľa je subjektom registrovaným pre daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) ako jej platiteľ, preto bola výsledná suma zvýšená o príslušnú sadzbu DPH. Odmenu za tretí úkon (vyjadrenie z 22. júla 2022 k vyjadreniu okresného súdu k ústavnej sťažnosti) ústavný súd sťažovateľovi nepriznal. Túto skutočnosť ústavný súd odôvodňuje tým, že právny zástupca sťažovateľa v tomto podaní iba zopakoval skutočnosti už skôr uvedené v ústavnej sťažnosti, ktoré preto nemali vplyv na rozhodnutie ústavného súdu vo veci samej.

28. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. septembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu